

Lidija Rostaš-Beroš, dipl. iur.
Sutkinja Visokog upravnog suda Republike Hrvatske

DILEME U PRIMJENI NOVOG ZAKONA O UPRAVNIM SPOROVIMA

UDK: 342.9 (497.5)

Pregledni rad

Primljeno: 15. 10. 2012

U radu se skreće pozornost na odabrane dileme i otvorena pitanja koja su se pojavila tijekom kratke primjene novog Zakona o upravnim sporovima. U prvom redu se postavlja pitanje utemeljenosti odredbe Zakona o upravnim sporovima kojom je propisano da prvostupanjski upravni sudovi u pravilu odlučuju u vijeću od tri suca, a samo iznimno, u propisanim slučajevima, odluke može donositi sudac pojedinac. Zatim se želi skrenuti pozornost na zakonsko uređenje poduzimanja radnji za tuženika u upravnom sporu te na propisano pravilo da upravni sud, u slučaju usvajanja tužbenog zahtjeva, treba sam riješiti upravnu stvar. Pojavila se i dilema treba li Visoki upravni sud Republike Hrvatske o žalbi protiv postupovnih rješenja odlučivati presudom ili rješenjem.

Ključne riječi: *Zakon o upravnim sporovima, dileme u primjeni.*

I. UVOD

Novi Zakon o upravnim sporovima¹ objavljen je u Narodnim novinama br. 20. od 12. veljače 2010., a stupio je na snagu 1. siječnja 2012. S početkom primjene, uz usklađivanje s pravnom stečevinom Europske unije, ZUS bi trebao pridonijeti većoj pravnoj sigurnosti i boljoj zaštiti prava stranaka. Istodobno, donošenjem novog zakona kojim je uređen novi upravni spor, reorganiziran je i sustav upravnog sudovanja na način da su za područja određenih županija ustanovljeni upravni sudovi sa sjedištima u Zagrebu, Osijeku, Splitu i Rijeci,² kao prvostupanjski upravni sudovi koji su započeli radom 1. siječnja 2012., a Upravni sud Republike Hrvatske od istoga je dana nastavio s radom kao Visoki upravni sud Republike Hrvatske,³ ustanovljen za područje Republike Hrvatske.⁴ Državno sudbeno vijeće tijekom studenoga i prosinca 2011. imenovalo je sveukupno 21 suca u prvostupanjske upravne sudove i to u Upravni sud u Zagrebu 11 sudaca, u Osijeku četiri suca, a u Splitu i Rijeci po tri suca te su od 1. siječnja 2012. svi novoimenovani suci stupili na dužnost.

Tijekom prvih mjeseci novog upravnog sudovanja, otvorila su se brojna pitanja i dileme vezane uz primjenu novog ZUS-a, tim više što taj zakon za

¹ Dalje u tekstu: ZUS.

² Članak 14.a, stavak 1. Zakona o sudovima, Narodne novine, broj 150/05., 16/07., 113/08., 153/09., 116/10., 27/11. i članak 6. Zakona o područjima i sjedištima sudova, broj 144/10., 84/11.

³ Dalje u tekstu: Visoki upravni sud.

⁴ Članak 14.a, stavak 2. Zakona o sudovima.

razliku od prijašnjeg Zakona o upravnim sporovima,⁵ ne sadrži opću odredbu o odgovarajućoj primjeni Zakona o parničnom postupku,⁶ već se samo na propisane institute primjenjuje ZPP kao i Zakon o općem upravnom postupku.⁷

II. SASTAV PRVOSTUPANJSKOG UPRAVNOG SUDA

Jedna je od dilema koje su se pojavile i koja je značajna za rad upravnih sudova dilema oko sastava upravnih sudova prvoga stupnja.

Naime, postavlja se pitanje trebaju li upravni sudovi prvog stupnja u pravilu suditi u vijeću, a da samo izuzetno odlučuje sudac pojedinac ili bi uvijek, bez izuzetka, odluke trebao donositi sudac pojedinac? Ili bi možda odluke u pravilu trebao donositi sudac pojedinac uz mogućnost da izuzetno, u propisanim slučajevima, sudi vijeće?

Zakonom o upravnim sporovima⁸ propisano je da upravni sud u pravilu odlučuje u vijeću od tri suca.

Sudac pojedinac u upravnom sudu odlučuje:

1. o tužbama protiv pojedinačne odluke javnopravnog tijela donesene neposrednim rješavanjem u upravnom postupku, osim kad je upravna stvar zbog javnog interesa neposredno riješena jer je to bilo nužno za poduzimanje hitnih mjera radi zaštite života i zdravlja ljudi ili imovine veće vrijednosti;

2. o tužbama u predmetima koji se rješavaju na temelju pravomoćne presude donesene u ogleđnom sporu;

3. o tužbama protiv postupanja ili zbog propuštanja postupanja javnopravnog tijela.

Visoki upravni sud, bilo da se radi o predmetima u kojima odlučuje kao prvostupanjski ili drugostupanjski sud,⁹ odluke donosi u vijeću od tri suca, a u vijeću sastavljenom od pet sudaca odlučuje o zakonitosti općeg akta jedinice lokalne i područne (regionalne) samouprave, pravne osobe koja ima javnu ovlast i pravne osobe koja obavlja javnu službu.¹⁰

Na samom početku primjene novog ZUS-a pojavilo se pitanje sastava suda i kod odlučivanja o postupovnim pitanjima u predmetima u kojima sudi vijeće (rješenje o nenadležnosti, rješenje kojim se poziva tužitelj da otkloni nedostatke tužbe, rješenje kojim se tužba odbacuje, rješenje kojim se tužitelj poziva dostaviti odgovor na tužbu i sl.). ZUS propisuje da o postupovnim pitanjima sud odlučuje

⁵ Narodne novine, broj 53/91., 9/92., 77/92.

⁶ Narodne novine, broj 53/91., 91/92., 112/99., 88/01., 117/03., 88/05., 84/08., 96/08., 123/08., 57/11. – dalje u tekstu: ZPP.

⁷ Narodne novine, broj 53/91., 103/96.

⁸ Članak 14. ZUS-a.

⁹ Članak 12., stavak 3. ZUS-a.

¹⁰ Članak 3., stavak 2. ZUS-a.

rješenjem,¹¹ međutim, nije propisan sastav suda kod donošenja takvih odluka, osim što je propisano da rješenja koja se donose na raspravi objavljuje predsjednik vijeća, odnosno sudac pojedinac.¹²

U ožujku 2012. godine, upravnim sudovima i Visokom upravnom sudu dostavljen je na mišljenje Prijedlog Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o upravnim sporovima s konačnim Prijedlogom zakona¹³ u kojem, u tekstu dostavljenom uz Prijedlog zakona, predlagatelj navodi da u parničnom postupku u pravilu „odlučuju suci pojedinci, bez obzira na vrijednost predmeta spora i na složenost materije o kojoj se odlučuje“ te da „s obzirom na potrebu da zakonodavni sustav bude ujednačen nameće se zaključak da bi i u upravnim sporovima pred upravnim sudovima prvog stupnja odluke trebali donositi suci pojedinci, bez obzira na to kakva je složenost i/ili vrijednost predmeta spora, tim više što je kao drugostupanjski sud ustrojen Visoki upravni sud Republike Hrvatske.“

U Prijedlogu zakona još se navodi i da bi takvim izmjenama ZUS-a bila povećana učinkovitost prvostupanjskih upravnih sudova.

Upravni sudovi su dostavili svoja mišljenja o Prijedlogu zakona, a Visoki upravni sud je dostavio mišljenje svih sudaca sa sjednice održane 20. ožujka 2012.¹⁴

U svom mišljenju, Visoki upravni sud u prvom redu ukazuje na nedostatak praktičnog iskustva u primjeni novog ZUS-a te na nemogućnost procjene povećanja učinkovitosti prvostupanjskih upravnih sudova predloženim izmjenama te smatra da bi tako postignuta veća učinkovitost, čak ako bi se i postigla, imala kratkoročan učinak s nepopravljivim dugotrajnim štetnim posljedicama po kvalitetu upravnog sudovanja i zaštitu prava stranaka pred sudom.

Ističe se da bi, prema Prijedlogu zakona, sudac pojedinac bio ovlašten sam kontrolirati npr. akte Hrvatskog sabora, predsjednika Republike Hrvatske, Vlade Republike Hrvatske, bez mogućnosti kontrole njegove odluke.

U mišljenju Visokog upravnog suda navodi se kako nije uočena specifičnost upravnog postupka ni upravnosudskog postupka te upravnih sudova kao specijaliziranih sudova te da je pogrešna usporedba s parničnim postupkom koji se vodi između dvije osobe privatnog prava, dok se upravni spor vodi u pravilu protiv javnopravnog tijela s ciljem osiguranja zakonitosti njegova rada.

Skreće se pozornost da je donošenju ZUS-a prethodio CARDS 2004. Twinning projekt „Podrška učinkovitijem, djelotvornijem i modernijem upravljanju i radu Upravnog suda Republike Hrvatske“, u kojem su strani eksperti, uz suradnju domaćina, izradili nacrt zakona te su također (kao i hrvatski zakonodavac) predložili suđenje u vijeću uz taksativno propisane iznimke u kojima je, zbog učinkovitosti upravnosudskog postupka, moguće da sudi sudac pojedinac.

¹¹ Članak 65., stavak 1. ZUS-a.

¹² Članak 65., stavak 2. ZUS-a.

¹³ Dalje u tekstu: Prijedlog zakona.

¹⁴ Poslovni broj: 2 SU 316/12 od 21. ožujka 2012.

Nadalje se u mišljenju Visokog upravnog suda navodi kako upravnom sporu prethodi upravni postupak koji se u pravilu provodi u dva stupnja te da je intencija zakonodavca bila da prvostupanjski upravni spor bude jedina i zadnja instanca ostvarivanja prava iz upravnog prava, slijedom čega je mogućnost izjavljivanja žalbe protiv odluka prvostupanjskih sudova predviđena kao iznimka. Navodi se i to da se tužba u upravnom sporu ne može izjednačavati s tužbom u građanskopravnom smislu, već je svojevrsni pravni lijek te da prema ustaljenoj praksi Europskog suda za ljudska prava spor protiv javnopravnog tijela započinje podnošenjem žalbe u upravnom postupku.

Dakle, suci Visokog upravnog suda u svom mišljenju nisu podržali predložene izmjene ZUS-a da uvijek, bez izuzetka, odluke u prvom stupnju u upravnom sporu donosi sudac pojedinac.

Ovdje je potrebno naglasiti kako je u novom upravnom sporu ograničena mogućnost podnošenja žalbe protiv presuda prvostupanjskih upravnih sudova na način da je uveden tzv. filter za žalbu kojim se filtriraju odluke protiv kojih je dopušteno podnijeti žalbu. Naime, ZUS-om (članak 66., stavak 2.) propisano je da se žalba može podnijeti samo kada je upravni sud presudom sam odlučio o pravu, obvezi ili pravnom interesu stranke odnosno isključivo protiv prvostupanjske presude donesene u sporu pune jurisdikcije, uz postojanje propisanih žalbenih razloga.¹⁵

Posljedica uvođenja tzv. filtera za žalbu je činjenica da dio odluka prvostupanjskih sudova ne podliježe kontroli Visokog upravnog suda (niti ujednačavanju upravnosudske prakse) te da je za takve odluke upravni sud prvog stupnja jedini i zadnji stupanj sudske kontrole na kojem se odlučuje o određenim pravima i pravnim interesima građana i pravnih osoba.

Ako bi doista u upravnim sudovima prvog stupnja bez izuzetka odlučivao sudac pojedinac, nameće se pitanje treba li ukloniti filter za žalbu i omogućiti strankama podnošenje žalbe protiv svake prvostupanjske presude.

Dana 15. lipnja 2012., na 4. sjednici Hrvatskoga sabora, donesen je zaključak da se prihvaća Prijedlog zakona. Sve primjedbe, prijedlozi i mišljenja uputit će se predlagatelju radi pripreme Konačnog prijedloga zakona (jednoglasno, 130 glasova "za").

Uspoređujući sastav upravnih sudova u ostalim zemljama Europe, dr. sc. Bosiljka Britvić Vetma navodi: *...., U usporednom pravu se rašireno koriste sudska vijeća, ali pod pritiskom rokova i potrebe da se ubrzaju postupci većina europskih država koristi institut jednog suca bilo za predmete koji ne predstavljaju neke posebne poteškoće ili za neke vrste sporova (primjerice zahtjevi za azil u Njemačkoj; sporovi stranaca, zahtjevi za obustavu i privremene mjere u Belgiji; odgovornost i državna služba u Litvi; pravo azila, mirovine, socijalne usluge u Republici Češkoj; prepraćivanje do granice u Francuskoj; očigledno nedopuštene ili neopravdane tužbe u Švicarskoj). Trend ide u pravcu uvođenja instituta jednog*

¹⁵ Članak 66., stavak 1. ZUS-a

*suca u prvom stupnju, osim u slučaju posebnih poteškoća, te vijeća sudaca na višim stupnjevima....*¹⁶

III. PODUZIMANJE RADNJI ZA TUŽENIKA

ZUS propisuje da su stranke u upravnom sporu tužitelj, tuženik i zainteresirana osoba.¹⁷

Tužitelj i zainteresirana osoba mogu u prvom redu samostalno poduzimati radnje u sporu (upućivati sudu podneske, predlagati dokaze, sudjelovati na raspravi, ulagati pravne lijekove i sl.) ako su potpuno poslovno sposobni, odnosno u granicama svoje poslovne sposobnosti.¹⁸ Na poslovnu sposobnost fizičke osobe na odgovarajući se način primjenjuju odredbe kojima je uređena poslovna sposobnost fizičke osobe u parničnom postupku.¹⁹

Tužitelj i zainteresirana osoba mogu sami poduzimati radnje u sporu, a za njih radnje u sporu može poduzimati i osoba ovlaštena za zastupanje, zajednički predstavnik te zajednički opunomoćenik skupine osoba.²⁰ Osoba ovlaštena za zastupanje tužitelja i zainteresirane osobe u upravnom sporu je zakonski zastupnik, zajednički predstavnik i opunomoćenik.²¹

Dakle, tužitelj i zainteresirana osoba mogu u ostvarivanju i zaštiti svojih prava i pravnih interesa, po osobnoj procjeni i želji, opunomoćiti bilo koju potpuno poslovno sposobnu osobu ili zatražiti pravnu pomoć od odvjetnika koji se pružanjem pravne pomoći bave kao zanimanjem.²²

S tuženikom je malo drukčija situacija. Tuženik u upravnom sporu je javnopravno tijelo koje je donijelo ili propustilo donijeti pojedinačnu odluku, postupilo ili propustilo postupiti, odnosno koje je stranka upravnog ugovora.²³

Za tuženika radnje u sporu može poduzimati u prvom redu službena osoba javnopravnog tijela koja je donijela ili propustila donijeti odluku, postupila ili propustila postupiti te druga osoba određena propisima o unutaršnjem ustrojstvu javnopravnog tijela. Pored toga, za poduzimanje radnji u sporu čelnik tuženika može ovlastiti drugu službenu osobu javnopravnog tijela. Iznimno, tijela državne uprave i druga državna tijela po punomoći čelnika može zastupati državno odvjetništvo.²⁴

¹⁶ Mr. sc. Bosiljka Britvić Vetma, Europska konvencija za zaštitu ljudskih prava (članak 6) i Zakon o upravnim sporovima iz 2010., Zbornik radova Pravnog fakulteta u Splitu ISSN 1847-0459 (2012.).

¹⁷ Članak 16. ZUS-a.

¹⁸ Članak 20., stavak 1. ZUS-a.

¹⁹ Članak 20., stavak 6. ZUS-a.

²⁰ Članak 20., stavak 2. ZUS-a.

²¹ Članak 21. ZUS-a.

²² Članak 5. Zakona o odvjetništvu, Narodne novine, broj 76/09., 153/09., 116/10., 145/10., 57/11., 130/11.

²³ Članak 18. ZUS-a.

²⁴ Članak 20., stavak 3. ZUS-a.

Dakle, ZUS ne propisuje mogućnost da javnopravno tijelo u upravnom sporu zastupa odvjetnik, već isključivo zaposlenici tog tijela (uz iznimku tijela državne uprave i drugih državnih tijela).

Stoga je u praksi realno očekivati da na raspravi pred upravnim sudom ili Visokim upravnim sudom na strani tužitelja sudjeluje odvjetnik koji ima znanja, vještine i iskustva u takvim situacijama, a da na strani tuženika sudjeluje zaposlenik tuženika koji nema iskustva u sudjelovanju na raspravama, u pravilu nema položen pravosudni ispit i nerijetko nije pravne struke.²⁵

IV. RJEŠAVANJE UPRAVNE STVARI

U kolikoj je mjeri novi upravni spor doista spor pune jurisdikcije u kojem sud meritorno odlučuje o određenoj upravnoj stvari?

ZUS-om je propisano da će sud, ako utvrdi da je pojedinačna odluka javnopravnog tijela nezakonita, presudom usvojiti tužbeni zahtjev, poništiti pobijanu odluku i sam riješiti stvar, osim kada to ne može učiniti s obzirom na prirodu stvari ili je tuženik rješavao po slobodnoj ocjeni.²⁶

Ako sud utvrdi da javnopravno tijelo nije u propisanom roku donijelo pojedinačnu odluku koju je prema propisima trebalo donijeti, presudom će usvojiti tužbeni zahtjev i također sam riješiti stvar, osim kada to ne može učiniti s obzirom na prirodu stvari ili je tuženik rješavao po slobodnoj ocjeni. Tada će tuženiku narediti donošenje odluke i za to mu odrediti primjereni rok.²⁷

Dakle, ZUS propisuje sudu obvezu da sam meritorno riješi stvar, osim iznimno kada to ne može učiniti s obzirom na prirodu stvari ili je tuženik rješavao po slobodnoj ocjeni.

Nadalje, ZUS propisuje da sud odlučuje u granicama tužbenog zahtjeva, ali nije vezan razlozima tužbe, a da po službenoj dužnosti pazi samo na razloge ništavosti pojedinačne odluke i ništetnosti upravnog ugovora.²⁸

Kod pokretanja upravnog spora tužitelj može tužbom zahtijevati poništavanje ili oglašavanje ništavom pojedinačne odluke, donošenje pojedinačne odluke koja nije donesena u propisanom roku, postupanje koje je tuženik sukladno propisima ili pojedinačnoj odluci obvezan izvršiti i oglašavanje ništetnim upravnog ugovora ili izvršavanje obveze iz upravnog ugovora.²⁹

Međutim, u slučaju da tužitelj zahtijeva poništavanje ili oglašavanje ništavom pojedinačne odluke ili donošenje pojedinačne odluke koja nije donesena u

²⁵ O postupanjima službenika u javnopravnim tijelima vidjeti: Gagro, Božo, Jurić-Knežević Dunja, Kvaliteta upravnog postupanja prema iskustvima Upravnog suda RH s prijedlozima za unapređenje, Reforma upravnog sudstva i upravnog postupanja, Hrvatska akademija znanosti i umjetnosti, Zagreb, 2006., str. 22-30.

²⁶ Članak 58., stavak 1. ZUS-a.

²⁷ Članak 58., stavak 3. ZUS-a.

²⁸ Članak 31. ZUS-a.

²⁹ Članak 22., stavak 2. ZUS-a.

propisanom roku, tužbom se može zahtijevati da sud odluči o pravu, obvezi ili pravnom interesu stranke.³⁰

Ovakvom normom dana je mogućnost tužitelju da sam ocijeni hoće li zahtijevati da sud meritorno odluči o njegovom pravu, obvezi ili pravnom interesu. Međutim, postavlja se pitanje na koji je način sud vezan tužbenim zahtjevom.

Mr. sc. Inga Vezmar Barlek u svom je radu Novo uređenje predmeta upravnog spora u Republici Hrvatskoj, pišući o pojedinačnoj odluci kao predmetu spora, otvorila pitanje: "... je li sud vezan tužbenim zahtjevom i u načinu rješavanja spora ili se vezanost tužbenim zahtjevom odnosi samo na opseg traženog prava (odnosno osporavane obveze) u materijalnopravnom smislu..."³¹

Potrebno je napomenuti da je cilj ZUS-a osigurati sudsku zaštitu prava i pravnih interesa fizičkih i pravnih osoba i drugih stranaka povrijeđenih pojedinačnim odlukama ili postupanjem javnopravnog tijela.³² Dakle, cjelokupna regulacija upravnog spora usmjerena je na osiguranje sudske zaštite prava i pravnih interesa tužitelja. Ovdje se postavlja pitanje u kolikoj mjeri se ostvaruje cilj zakona ograničavajući sud u donošenju reformacijske presude samo na slučajeve kada to tužitelj zahtijeva.

Osim toga, prema praksi Upravnog suda Republike Hrvatske, nakon donošenja kasacijske presude kojom je tužba uvažena i nezakoniti upravni akt poništen, u znatnom je broju slučajeva tužitelj podnio tužbu i protiv odluke koju je upravno tijelo donijelo u ponovnom postupku nakon presude te su tako nastajali novi upravni sporovi u istim upravnim stvarima među istim strankama.

V. ODLUČIVANJE O ŽALBI PROTIV RJEŠENJA

Treba li Visoki upravni sud o žalbi protiv rješenja odlučivati presudom ili rješenjem?

U upravnom sporu sud odlučuje presudom i rješenjem.

Presudom sud odlučuje o tužbenom zahtjevu koji se odnosi na glavnu stvar i sporedna traženja.³³ Kada upravni sud sam odluči o pravu, obvezi ili pravnom interesu stranke, protiv presude je dopušteno podnijeti žalbu.³⁴ O žalbi protiv presude Visoki upravni sud odlučuje presudom i ima dvije mogućnosti, žalbu odbiti kao neosnovanu ili potvrditi prvostupanjsku presudu.³⁵

³⁰ Članak 22., stavak 3. ZUS-a.

³¹ I. VEZMAR BARLEK, Novo uređenje predmeta upravnog spora u Republici Hrvatskoj, Zbornik radova Pravnog fakulteta sveučilišta u Rijeci (1991.) v. 33, br.1, 489 (2012.).

³² Članak 2., stavak 1. ZUS-a.

³³ Članak 55., stavak 1. ZUS-a.

³⁴ Članak 66., stavak 2. ZUS-a.

³⁵ Članak 74. ZUS-a.

Rješenjem sud odlučuje o postupovnim pitanjima,³⁶ a žalba protiv rješenja upravnog suda može se podnijeti samo kad je to posebno propisano. Protiv rješenja Visokog upravnog suda žalba nije dopuštena.³⁷

Tako je na primjer dopuštena žalba protiv rješenja kojim sud odbacuje tužbu kao neurednu,³⁸ kojim prekida spor,³⁹ kojim obustavlja spor,⁴⁰ zatim protiv rješenja kojim sud odlučuje o privremenoj mjeri⁴¹ ili ispravlja pogreške u presudi.⁴²

ZUS propisuje da će u odlučivanju o žalbi protiv rješenja Visoki upravni sud poništiti nezakonito rješenje, a da se na podnošenje i druga pitanja odlučivanja o žalbi protiv rješenja na odgovarajući način primjenjuju odredbe o podnošenju i odlučivanju o žalbi protiv presude.⁴³

Kako se na odlučivanje o žalbi protiv rješenja na odgovarajući način primjenjuju odredbe o odlučivanju o žalbi protiv presude, u navedenim slučajevima bi Visoki upravni sud i o žalbi protiv rješenja kojim je odlučeno o postupovnom pitanju odlučivao presudom. Međutim, kako u skladu s odredbom članka 65., stavka 1. ZUS-a sud o postupovnim pitanjima odlučuje rješenjem, znači li to da bi Visoki upravni sud o žalbi koja je podnesena protiv postupovnog rješenja također trebao odlučiti rješenjem, a ne presudom za koju je izričito propisano odlučivanje o tužbenom zahtjevu?

Usporedbe radi, napominje se kako ZPP (članak 380.) izričito propisuje da drugostupanjski sud rješava žalbu protiv rješenja, dakle, odlučuje rješenjem, međutim, ZUS u ovom slučaju ne upućuje na primjenu ZPP-a.

VI. ZAKLJUČAK

U kratkoj primjeni novog ZUS-a pojavile su se brojne dileme s kojima se susreću, kako prvostupanjski upravni sudovi, tako i Visoki upravni sud odlučujući o žalbama protiv odluka prvostupanjskih sudova ili postupajući kao prvostupanjski sud u zakonom propisanim slučajevima.

S obzirom da se ne radi samo o novom zakonu kojim je reguliran upravni spor, već se radi o potpuno novoj koncepciji upravnog spora i upravnog sudovanja u Republici Hrvatskoj, za očekivati je da će dilema biti i više. Sudovi će kroz praksu naći odgovore na većinu otvorenih pitanja, a tome će vjerojatno pridonijeti i izmjene ZUS-a koje će očekivano uslijediti u skorij budućnosti.

³⁶ Članak 65., stavak 1. ZUS-a.

³⁷ Članak 67., stavak 1. ZUS-a.

³⁸ Članak 29., stavak 2. ZUS-a.

³⁹ Članak 45., stavci 1. i 2. ZUS-a.

⁴⁰ Članak 46., stavak 5. ZUS-a.

⁴¹ Članak 47., stavak 3. ZUS-a.

⁴² Članak 64., stavak 4. ZUS-a.

⁴³ Članak 67., stavak 3. ZUS-a.

DILEMMAS IN THE APPLICATION OF THE NEW LAW ON ADMINISTRATIVE DISPUTE RESOLUTION

This paper points out a few dilemmas and open questions which have arisen over the short application of the new Administrative Dispute Resolution Act. Firstly, the question of the well-foundedness of the Administrative Dispute Resolution Act's provisions is posed. These deem that first instance administrative courts in principle reach decisions with a council of three judges. Furthermore, only in exceptional circumstances in regulated cases can decisions be reached by an individual judge. Then, attention is given to the legal regulation of undertaking activity for the defendant in an administrative dispute and to the regulated principle that the administrative court, in the case that the defendant's case is successful, must alone resolve the administrative subject. The dilemma of whether the High Administrative Court of the Republic of Croatia should resolve appeals against procedural decisions by adjudication or by court decision has also arisen.

Key words: *Law on administrative dispute resolution, application*